

δὲν γνωρίζει τις πῶς νὰ ὀνομάσῃ καὶ πῶς νὰ καταλογίσῃ, ἀφοῦ αἱ πράξεις των ἐλαττήριον εἶχον πάντοτε ἰδιοτελεῖς καὶ ἐκβιαστικούς σκοπούς. Ἄλλ' ὅ,τι καὶ ἂν ὡς παρατονία ἐγράφη, σβέννυται παρευθὺς ὡς ἀνεπαίσθητος σκιὰ εἰς τὸ καταυγάζον καὶ διαυγὲς φῶς, ὅπερ ἀγλαΐζει καὶ ὑψοῖ εἰς περιωπὴν ἐθνικῆς εὐγνωμοσύνης τὸ ὄνομα τοῦ μεγάλου πολίτου Ἄνδρου Συγγροῦ.

ΤΑ ἸΜΑΤΙΑ ΣΟΥ

Μοῦ λέγανε ὁ οὐρανὸς ὅτι δὲν ἔχει ἄκρη
καὶ σὰν παιδί ποῦ εἶμουνα μοῦ χάλαγε τὸ νοῦ
καὶ τῇ γλαυκῇ σὰν κύτταξα εἰκόνα τ' οὐρανοῦ
ἄχ ποῦ ν' ἀρχίζῃ ; . . με πικρὸ ῥωτοῦσα πόνου δάκρυ.
Μὰ στῶν Ἰματιῶν σου τῇ γλαυκῇ εἰκόνα ποῦ θαμπώνει
στὸ γαλανὸ τὸ χρωμά τους ποῦ ἔρωτα σκορπίζει
βρῆκα, πῶς ἀπ' τὰ μάτια σου ὁ οὐρανὸς ἀρχίζει
καὶ στὴν ψυχὴ σου ξάστερος μικρὴ μου . . . τελειώνει . .

Κ. Τ. Α.

Ὅλα μοῦ τᾶδωκες μὲ τὴν καρδιά σου
κι' ἐγὼ στὰ στῆθ σου ἔβρῆκα δουλειὰ
κι' ἀπὸ τὰ χεῖλη σου στὴν ἀγκαλιά σου
εἶπια καὶ μέθυσσα σωρὸ φιλιὰ.

Μὰ φλόγα μᾶναψες ποῦ δὲ θὰ σβύσω
κι' ὄλο τὸ στῆθός μου γιὰ σὲ χτυπᾶ
ἢ ὅσα μοῦδωκες πάρετα ἴπισω
ἢ δός μου ἀγάπη μου . . . κ. τ. λ.

ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Παππᾶ μου μὴ μοῦ δώσης σταλιὰ νὰ μεταλάβω
γιατὶ δὲν προσκυνᾶω οὔτε κερὶ ἀνάθω,
παππᾶ μου τὴν ψυχὴ μου μέσα στὸν Ἄδη κλειστή
εἶμ' ἄπιστος παππᾶ μου, εἶμ' ἄπιστος πολὺ
γιατὶ μιὰ μαυρομμάτα γιὰ ἓνα της φιλι
Μοῦ ἔβγαλε τὴν πίστι . . .

Νοέμβριος 1894.

ΤΙΜΟΣ